

ОЗНАКИ ЗНАМЕНІЯ ВРЕМЕНИ ЧАСУ

№ 1 (114) 2021

ДИАГНОЗ: БЕСПОКОЙСТВО

С. 4

Снігова
лавина

С. 24

Портрет
сына

С. 29

Сила
мыслей

С. 36

СЛОВО РЕДАКТОРА

Ми живемо в складний час... Нестабільна економічна ситуація, яку підсилив COVID-19, спричинила те, що в багатьох родинах втратили роботу, надію й віру в завтрашній день. Тривога і страх огорнули душі багатьох людей.

«Не журіться про завтрашній день, бо завтрашній день і сам про себе поклопочеться; вистачає днів власних турбот», – сказав Ісус Христос (Матв. 6:34). У Старому Завіті читаємо: **«Туга на серці людини чавить її, добре ж слово її веселить» (Прп. 12:25).** Господь невдовзі покладе край усім тривогам, усунувши їхні причини, зокрема хвороби і смерть.

Молімося й читаймо Біблію. Ця Книга слугує нам компасом і керівництвом, указуючи шляхи розв'язання різних життєвих проблем, дає надію кожній людині.

Бог спасає не лише від скорботи, але й у скорботах. І в житті віруючої людини може статися нещастя й лихо, але Господь каже: "... Покажу йому спасіння Моє". Це остаточна мета Бога – спасти душу від вічної загибелі!

Біблія починається з опису раю, де немає страждання, і завершується Писання описом країни спасених: **«Він [Бог] обітре кожную сльозу з їхніх очей, і більше не буде смерті, ні страждань, ні голодіння, ні болю...» (Об'явл. 21:4).**

Усе мине, зокрема інфекції, віруси й хвороби. Головне – довіряти Христу, Який каже віруючим: **«Коли ж почне це збуватися, випро-стайтесь і підійміть свої голови, бо наближається ваше визволення!» (Лука 21:28).**

Христос «при дверях». Він скоро повернеться вдруге на Землю! Потурбуйтеся про спасіння вашої душі сьогодні. Зазирніть у Божий Закон, покайтеся в гріхах, прийміть Христа у своє серце!

2 Слово редактора

3 Зміст

4 Диагноз: беспокойство

Каждый день в нашей жизни мы сталкиваемся с реальными заботами. Нам нужно сосредоточиваться на распознании того, что можем сделать мы (с Божьей помощью), а что должно быть оставлено только Богу. Иисус предупредил нас: **«В мире будете иметь скорбь; но мужайтесь: Я победил мир» (Ин. 16:33).**

7 Біблія як унікальна Книга

11 «Баунті»

12 Человек по сердцу Божьему

14 Я – громадянин Неба

Подивімося ж на людей очима Бога, Котрий готовий досягнути увесь світ, Бога, Котрий кличе: **«Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).**

17 Количество волос на голове

18 Коли замовкнуть голоси птахів

21 Библейские тексты, помогающие преодолевать страх

Читайте и перечитывайте Священное Писание с молитвой, питайте им сердце и душу, заучивайте отдельные места наизусть. И тогда в ежедневных сражениях с грехом

Дух Святой сможет напомнить вам прочитанное и подсказать верное решение.

22 Честность: единство теории и практики

24 Снігова лавина

25 Сфера в сфере

26 Оптимизм

Священное Писание просто пропитано словами оптимизма, образами надежды, множеством реальных историй веры и целеустремленности людей, подобных нам.

29 Портрет сына

31 Доктор на велосипеді

35 Як завжди мати гарний настрій

Як часто тягар турбот настільки пригнічує нас, що ми зовсім втрачаємо з поля зору милосердного та люблячого Спасителя, Який завжди готовий виконати наші прохання й допомогти в будь-якій біді.

36 Сила мыслей

38 Страх похож на смирительную рубашку

40 Управління фінансами в шлюбі

44 Любовь без всяких «если»

46 Лікарські рослини, що мають протиракові властивості

Відповідальний за випуск
директор видавництва
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:
С. В. Носов
В. С. Велечук
Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Інна Джердж
Інна Гунько

Дизайн та верстка:
Артур Аптер

Фотографії:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

lifesource.com.ua

Реєстраційне свідоцтво
№ 51 KB від 10 вересня 1993 р.
Формат 60x84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Адреса редакції:
04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2021, журнал
«Ознаки часу»

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

ДИАГНОЗ: БЕСПОКОЙСТВО

Далеко в Эгейском море, у островов Киклады, расположен греческий остров Наксос. Вдоль скалистых берегов растут оливковые деревья, а в гавани плещутся березовые воды. Вдалеке возвышается гора За, ее холодные источники спускаются вниз навстречу морю.

Жизнь людей размеренная, они охотно останавливаются поговорить с прохожими. Одна из особенностей, которую замечаешь, едва ступив на остров, – нитки бус. Их носят многие жители острова. Обитатели острова на протяжении дня вертят и перебирают бусины, висящие у них на шее. Они говорят, что бусы успокаивают и что само перебирание их уменьшает тревогу. Эти бусы называют «komboloi» – «бусы беспокойства».

Хотя у нас нет подобного обычая или предрассудков, но мы, переживая о чем-то, ходим из угла в угол, не смыкаем ночью глаз, размышляем над проблемой. Говорят, что большая часть жителей нашей планеты подвержена хроническому беспокойству.

Это не только проблема современного поколения. Еще две тысячи лет назад Иисус описал такое же состояние людей. **«В продолжение пути их пришел Он в одно селение; здесь женщина, именем Марфа, приняла Его в дом свой; у нее была сестра, именем Мария, которая села у ног Иисуса и слушала слово Его. Марфа же заботилась о большом угощении и, подойдя, сказала: Господи! или Тебе нужды нет, что сестра моя одну меня оставила служить? скажи ей, чтобы помогла мне. Иисус же сказал ей в ответ: Марфа! Марфа! ты заботишься и суетишься о многом, а одно только нужно; Мария же избрала благую часть, которая не отнимется у нее» (Лк. 10:38-42).**

Нежные слова Христа оборвали все отговорки и извинения Марты. В одной короткой фразе Иисус поставил диагноз тому, что было

бичом человечества с самого начала времен. Это непрерывное бремя беспокойства и страха.

Вспомним первых людей. «С помощью дерева познания была испытана их вера и любовь к Богу. Множество деревьев росло в саду, а Господь счел нужным запретить вкушать плоды только одного из них, предупредив, что если они нарушат Его волю, то понесут на себе вину преступления. Адам и Ева были повсюду ограждены от сатаны, подступиться к ним со своими искушениями он мог только у запретного дерева, и при первой же попытке приблизиться к дереву познания они подверглись бы нападкам лукавого (Э. Уайт. Патриархи и пророки. С. 53). Бог создал мужчину и женщину для того, чтобы они наслаждались с Ним взаимными отношениями любви – теми отношениями, для которых были созданы и мы.

«Вкусив от этого дерева, говорил змей, вы сможете проникнуть в высшие сферы бытия и овладеть еще большими знаниями» (там же. С. 54). Ева «взяла плодов его и ела; и дала также мужу своему, и он ел» (Быт. 3:6).

Люди не получили власть, как боги, а напротив, были в ужасе, когда увидели свою наготу и крайнюю беспомощность. В первый раз в жизни мужчина и женщина ощутили себя отделенными от Бога. Любовь и мир, наполнявшие прежде их сердца, сменились сознанием греха, страхом перед будущим, душевной пустотой. Они потеряли безопасность, которую имели под Божьей защитой, стали бояться и беспокоиться. И это передавалось через поколения. ▶

Сегодня мы испытываем колоссальное количество страхов. Пожалуй, больше, чем когда-либо за последние несколько десятков лет. Ученые и врачи уверены: всему виной пандемия COVID-19.

«Тревоги превращаются в опасное ярмо на шее человека. Не беспокойтесь, ибо тогда наше ярмо становится более неудобным и бремя – более тяжелым. Делайте все от вас зависящее, не тревожьтесь и доверяя Христу» (В небесных обителях. С. 120).

Каждый день в нашей жизни мы сталкиваемся с реальными заботами. Нам нужно сосредоточиваться на распознании того, что можем сделать мы (с Божьей помощью), а что должно быть оставлено только Богу. Иисус предупредил нас: **«В мире будете иметь скорбь; но мужайтесь: Я победил мир» (Ин. 16:33).**

У Павла были все причины волноваться, когда он сидел в римской тюрьме, ожидая возможного смертного приговора. Но в это время он написал послание радости: **«Не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания пред Богом, и мир Божий, который превыше всякого ума, соблюдет сердца ваши и помышления ваши во Христе Иисусе» (Флп. 4:6, 7).** В этом не-

большом отрывке мы находим три кратких и практических шага к победе над беспокойством:

- 1. Не заботьтесь ни о чем.**
- 2. Молитесь обо всем.**
- 3. Благодарите Бога за все.**

Волнение возвеличивает проблему, а молитва веры возвеличивает Бога. «Причины, по которым наши проблемы часто кажутся невыносимыми, заключаются в том, что мы позволяем временному становиться в наших глазах больше вечного. Самая мелкая монетка, когда держишь ее близко к глазу, может закрыть солнце», – пишет Селвин Хьюз.

Господь побуждает нас отложить «бусы беспокойства», прекратить вертеть то, что не даст ожидаемого результата, а вместо этого искать Его лица. Только Иисус может дать мир в сердце и изменить его: **«Мир оставляю вам, мир Мой даю вам; не так, как мир дает, Я даю вам. Да не смущается сердце ваше и да не устрашается» (Ин. 14:27).** Господь может оградить нас от всяких бед!

БІБЛІЯ ЯК УНІКАЛЬНА КНИГА

(ПРОДОВЖЕННЯ)

Я дізнався, що до Книги рекордів Гіннеса потрапив Фідель Кастро, котрий, за даними архівів ЦРУ, пережив 638 замахів на своє життя. Це були атаки снайперів, застосування отрути, вибухових пристроїв, котрі ховали у взутті та в бейсбольному м'ячі тощо. ►

Схожу паралель можна провести і з Біблією. Імператори, королі та чимало релігійних діячів упродовж віків робили все можливе, щоб знищити Біблію. Проте ця дивовижна Книга вціліла й дійшла до нас! Лише особливий Божий захист у страшні часи та особливе Господнє втручання допомогли вижити святих Книзі серед вогнищ.

Якщо ви знайомі з історією християнської Церкви, згадайте страшні гоніння Діоклетіана на початку IV ст., коли здавалося, що християнство й Біблія припинять своє існування. Жодну іншу священну книгу не спалювали в таких масштабах, не оголошували стільки разів поза Законом. Це доказ того, що сатана, який стояв за всім цим, найкраще знає, котра з усіх священних книг – Боже Слово.

УНІКАЛЬНА ТОЧНІСТЬ

Точність і достовірність копій Біблії – це те, що найчастіше піддавали критиці скептики. До середини XX століття найбільш давній сувій із текстом Старого Завіту був датований IX ст. н. е. Скептики стверджували: оскільки канон біблійних книг Старого Завіту був сформований у III ст. до н. е., а копії – IX століття н. е., то за 1200 років текст міг зазнати безлічі змін та спотворень переписувачів, і якщо Біблію писали Божі провісники, то наявні сьогодні копії святої Книги – це вже зовсім не істинне Писання пророків.

Зважаючи на різночитання в давніх текстах небіблійних авторів, це було вагомим аргументом. Проте Бог прагнув розвіяти наші сумніви щодо

питання достовірності Біблії. Про що свідчить історія?

1947 рік. Кумранські печери. Бедуїнський пастушок Мухаммед Ед Дзіб у пошуках загубленої кози натрапляє на печери. Укинувши в них камінця, він почув тріск побитого глиняного посуду. Хлопець навіть не підозрював, що став співучасником найбільшого в тисячолітті релігійного відкриття: серед інших знахідок у Кумранських печерах були виявлені сувої майже всіх книг Святого Письма, які були датовані I ст. до н. е. Учені поставили за мету порівняти цей сувій із тим, що був датований IX ст. Через деякий час були опубліковані приголомшливі результати досліджень: за тисячу років Біблія не зазнала жодних серйозних змін, які би впливали на її зміст. Скептики були надзвичайно здивовані.

Виявилось, що процес перепису Біблії був особливим священнодіємством для євреїв. Є свідчення, що коли вчений-переписувач ставив чорнильну пляму, то викликали дитину, котра вміла читати. Якщо вона була здатна прочитати це слово, то помилку виправляли, якщо ж ні – то сувій знищували, навіть якщо пляма опинилася в кінці книги, над якою переписувач працював багато місяців. Крім того, у кінці кожної книги була вказана кількість рядків, слів і літер. Виявляється, що переписувач повинен був порівняти кількість слів та літер в оригіналі та у своїй копії, і якщо були розбіжності, то він мав ретельно шукати помилку.

Переписувачі вважали, що кожне слово є Божим словом, тому боялися його спотворити. Завдяки скрупульозності переписувачів ми можемо

впевнено сказати, що Біблія – не витвір людей, а Боже Слово, написане пророками. Зауважмо, що й 24 000 наявних давніх рукописів Нового Завіту розвіюють будь-які сумніви щодо достовірності новозавітного тексту.

Якщо говорити про точність Біблії, то варто зауважити, що в цій Книзі записані факти, які на тисячі років випередили наукові відкриття. Наприклад, у Буття 1:12 ідеться про походження видів. Лише минулого століття були відкриті хромосоми й генетичний код, завдяки чому така наука, як генетика, категорично відкидає можливість переходу з виду у вид, що спростовує теорію еволюції. Наприклад, сучасники Йова вважали, що Земля тримається на слонах, китах чи на велетенських черепахах. Та Боже відкриття таке: **«На нічому Він землю повісив» (Йова 26:7).** Лише в XVII ст. Ісаак Ньютон відкрив закони гравітації.

Давні вчені вважали Землю квадратною, інші – трикутною, деякі – плоскою. Утім, 2600 років тому в Ісаї 40:22 стверджується: **«Він Той, Хто сидить над кругом землі».** І лише в XVI ст. іспанський мореплавець Фернан Магеллан завдяки весвітній подорожі довів, що Земля справді круга.

У книзі Йова 28:25, за 3,5 тис. років до наших часів, стверджується, що повітря має вагу. Це було відкрито аж у XVII ст. італійським фізиком Е. Торрічеллі.

Тому слід визнати правильність висновку Ісаака Ньютона: «Біблія містить більше ознак достовірності, ніж уся світська історія».

УНІКАЛЬНЕ ЗДІЙСНЕННЯ ПРОРОЦТВ

У Святому Письмі є понад 1000 пророцтв: приблизно 800 – у Старому Завіті й понад 200 – у Новому. Проте зосереджувати увагу необхідно не на їхній кількості, а на точності виконання. Наприклад, 332 пророцтва Старого Завіту виконалися в Христі при Його Першому приході.

**Безумовні пророцтва
Біблії здійснюються на 100 %.
Виконалися 98 % біблійних
пророцтв минулого й сьо-
годення, залишилися лише
пророцтва, що стосуються
Другого приходу Христа.**

Святе Письмо містить безліч здійснених пророцтв, що стосуються прадавніх і сучасних держав: Вавилону, Риму, Греції, Ассирії, Туреччини, Єгипту, США, зокрема таких відомих міст, як Дамаск, Єрусалим, Тир і Сидон, а також окремих осіб (Олександра Македонського, Кира, Навуходоносора). Чітке виконання біблійних пророцтв свідчить: Бог незмінний і дотримується Свого Слова. Якщо Він виконав пророцтва минулого, то чи можемо ми вагатися щодо слів, які стосуються майбутнього Другого приходу?! Ні! Бог вірний Своїм словам!

Італійський фізик і астроном Галілео Галілей (1564-1642) писав: «Святе Письмо ніколи не може ані обманювати, ані помилятися; твердження його абсолютні й непорушні». ➤

УНІКАЛЬНЕ ПОЄДНАННЯ З НАУКОЮ

За підрахунками, приблизно 90 % науковців-природознавців – віруючі люди! У відомій бібліотеці Оксфорда є маніфест, підписаний 617 видатними вченими світу, значна частина котрих – лауреати Нобелівської премії. В одному з пунктів маніфесту вказано: «Нерозумно чинять ті, хто протиставляє науку та Біблію».

Протягом семи десятиліть нас переконували, що наука і релігія несумісні! Які відкриття щодо Біблії зробили для себе вчені?

Німецький фізик Майєр указує на призначення науки та її кінцеву мету, стверджуючи: «Справжня наука та філософія повинні вести до віри». Відомий фізик Карл Браун писав: «Наука та релігія – це сестри, а не вороги». А відомий учений Планк чітко пояснює, як відбувається сам процес: «Просто Бог для віруючої людини перебуває на початку дороги, а для чесного вченого – у кінці!» Відомий винахідник Семюел Морзе, котрий дав світові телеграф, не бачив суперечностей між правдивою наукою та Біблією. Текстом його першого телеграфного послання були біблійні слова: **«Ось що творить Бог!»** (Чис. 23:23).

Ігор Корещук
Далі буде

«БАУНТІ»

1798 року на британському кораблі «Баунті» спалахнув бунт. Бунтівники, захопивши судно, відправили на човні у відкритий океан жорстокого капітана Блая та вірних йому офіцерів. Бунтівні матроси, рятуючись від судового переслідування, захопили декілька жителів Таїті й попрямували до далекого безлюдного острова в південній частині Тихого океану, який вони назвали Піткерн.

Там вони спробували розпочати нове життя. Однак, незважаючи на чудові кліматичні умови, ці люди не могли вжитися разом. Упродовж 10 років тривали сварки, бійки, пияцтво, убивства, ґвалтування.

Одного разу внаслідок сутичок між ворожими угрупованнями загинули майже всі жителі острова, окрім декількох людей. Ситуація була критичною: як діяти й виживати тим, хто залишився? Серед предметів, що вціліли на кораблі, знайшли Біблію. Матрос на ім'я Олександр Сміт, котрий знайшов святу Книгу, почав її читати.

«Коли я дійшов до опису життя Ісуса, – розповідає Сміт пізніше, – моє серце почало відкриватися. Щойно я переконався, що Ісус – люблячий Отець для тих, хто кається, мені здалося, що я буквально відчуваю Його присутність, і відтоді дедалі більше переконуюся, що Його рука спрямовує мене».

Відтоді на Піткерні запанував мир. На острові запровадили регулярні читання Біблії й богослужіння. Під час читання Божого Слова відродилася віра не лише Сміта, а й майже всіх жителів острова. Нарешті на Піткерні виникло мирне, спокійне, гармонійне суспільство.

На початку XIX ст. виявили цей острів. Усі були вражені доброзичливою та мирною атмосферою, що панувала там, і людьми, які населяли острів.

Біблія з корабля «Баунті», що відіграла таку важливу роль у житті мешканців острова, зберігається в місцевому музеї.

ЧЕЛОВЕК ПО СЕРДЦУ БОЖЬЕМУ

«В третий день после того, как Давид и люди его пошли в Секелаг, Амаликитяне напали с юга на Секелаг, и взяли Секелаг, и сожгли его огнем, а женщин и всех, бывших в нем, от малого до большого, не умертвили, но увели в плен, и ушли своим путем. И пришел Давид и люди его к городу, и вот, он сожжен огнем, а жены их, и сыновья их, и дочери их взяты в плен» (1 Цар. 30:1–3).

Все, что было Давиду дорого, он в один момент утратил. Приехав домой, он не увидел ничего, кроме тлеющей золы. Жены, дети уведены в плен.

Представьте себе, что вы возвращаетесь домой, а ваш дом сгорел дотла, а весь город истреблен огнем. А может, сейчас вы переживаете подобную ситуацию: потеряли работу, пережили пожар, потеряли свою семью, терпите материальную нужду.

На страницах Библии мы встречаем только одного человека, которого Сам Господь назвал **«мужем по сердцу Своему» (1 Цар. 13:14)**. Это царь Давид, который часто являл своим поведением характер нашего Господа Иисуса Христа. Особенно это проявлялось, когда царь Израиля оказывался в пучине зла и тогда отчаянно нуждался в благодати Христа, в Божьем прощении и принятии.

В Библии читаем: **«И поднял Давид и народ, бывший с ним, вопль, и плакали, доколе не стало в них силы плакать» (1 Цар. 30:4).** Какая глубина отчаяния и боли!

Положение Давида усугубилось еще и тем, что его же подчиненные восстали против своего командира и захотели побить его камнями.

«Давид сильно был смущен, так как народ хотел побить его камнями; ибо скорбел душою весь народ, каждый о сыновьях своих и дочерях своих» (1 Цар. 30:6).

Пережить потерю сложно, но еще сложнее ощутить на себе предательство близких людей.

«Но Давид укрепился надеждою на Господа, Бога своего, и сказал Давид Авиафару священнику, сыну Ахимелехову: принеси мне ефод. И принес Авиафар ефод к Давиду. И спросил Давид Господа, говоря: преследовать ли мне это полчище, и догоню ли я их? И сказано ему: преследуй, догонишь и отнимишь» (1 Цар. 30:7, 8).

У Давида ничего не осталось, кроме одного — надежды на Бога Израилева.

Когда у нас не осталось сил плакать, тосковать и отчаиваться, нужно осознать, что выход есть! И он — в Иисусе. Вместо того чтобы сетовать на проблемы в жизни, необходимо посмотреть вверх, в Небеса. Господь сегодня обращается к каждому, кто переживает в своей жизни разочарование: «Не плачь, Я помогу тебе! Ты только верь».

Давид, укрепившись надеждою на Господа, собрал войско из 600 человек и направился к потоку Восор

догонять врагов. **«И пошел Давид сам и шестьсот мужей, бывших с ним; и пришли к потоку Восор, и, усталые, остановились там. И преследовал Давид сам и четверста человек; двести же человек остановились, потому что были не в силах перейти поток Восорский» (1 Цар. 30:9, 10).**

Давид и 400 воинов одержали полную победу над амаликитянами, вернув свои семьи и имущество. Радостные и воодушевленные воины возвращались домой. По дороге они встретили оставшихся 200 мужей. Давид приказал разделить добычу между всеми. Некоторые с неодобрением восприняли такое решение. Но Давид сказал: **«Какова часть ходившим на войну, такова часть должна быть и оставшимся при обозе: на всех должно разделить» (1 Цар. 30:24).**

Давид проявил почтение к каждому участвующему в походе, особое попечение о немощных и слабых. Ведь он сам пережил немощ и боль, а теперь, когда Господь даровал победу, он разделяет ее со всеми.

Какой важный принцип: победа — от Господа, значит, она принадлежит всем. Это и есть принцип Евангелия. Каждому уставшему и истощенному в житейской борьбе Христос предлагает помощь. Господь одержал победу ради всех нас, и сегодня эта победа принадлежит каждому живущему.

Как важно, укрепившись надеждою на Бога и одержав победу, не забыть, Кому мы обязаны своим благополучием, а также проявлять ту же милость по отношению к немощным и слабым, как поступил царь Давид, человек по сердцу Божьему.

Я – ГРОМАДЯНИН НЕБА

*«Прийдіть до Мене, всі втомлені та об-
тяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).*

«Я – громадянин своєї країни». Що ми вкладаємо в це поняття? Що таке громадянство? Бути громадянином певної країни – це більше, ніж просто мати паспорт цієї держави або бути зареєстрованим на її території. Мати громадянство – означає ототожнювати себе з певною культурою, мовою й звичаями. Радіти успіхам своєї країни й переживати про її втрати й невдачі. Громадяни, патріоти рідної землі всіляко намагаються примножувати її славу й могутність, вони впевнені в підтримці й захисті своєї держави в будь-якому куточку земної кулі.

Усе це ми можемо застосувати й до духовної сфери. Ісус Христос – Цар, але Його Царство має іншу природу, ніж сучасні держави. Воно побудоване не на насильстві й придушенні особистості, а на законі любові.

Ми, як жителі Його Царства, зобов'язуємося приймати принципи Його правління. І, як властиво громадянам будь-якої держави, маємо свої права й обов'язки. Біблія детально описує переваги небесного громадянства: це і душевний мир, і досконала радість, і неземна мудрість, і панування над землею – усе, що тільки може дати Всемогутній Бог.

Також Святе Письмо не обминає й громадянський обов'язок жителів Небесної Держави. У зв'язку з тим, що Небесне Царство має іншу природу, порівняно з будь-якою державою сучасного світу, то й наші обов'язки щодо нього мають інші засади. Закон Господнього Царства – це любов (Матв. 22:36-40), тому наш найвищий обов'язок як громадян Небесного Царства – це прояв любові до Бога й своїх ближніх.

Євангеліст Лука, цитуючи слова Ісуса Христа про любов як найвищий закон Небес, наводить коротку притчу. Це відома притча про милосердного самарянина. Ця людина, відкинувши будь-які расові, культурні й релігійні забобони, побачила в страждальці свого брата, ближнього, громадянина одного з ним Царства (див. Луки 10:25-37).

Озирніться навколо, поміркуйте, чи готові ми всіх людей назвати своїми ближніми, чи бажаємо розділити з ними одне Царство, чи зможемо простягнути руку допомоги тоді, коли вони матимуть у тому потребу, а не коли це вигідно нам.

Повернемося до нашої ілюстрації про громадянство. У будь-якій сучасній державі громадянство надає її глава – президент або монарх, а служби внутрішніх справ і посольства цієї країни лише забезпечують виконання цього рішення. Щось подібне відбувається й на Небесах. Глава цієї держави – Цар царів – надає громадянство тим, хто приймає Його жертву на хресті, а Церква як посольство Небесної країни, маючи від Бога певні повноваження, забезпечує виконання цього указу: ➤

приймає віруючих у свою родину, підтримує їх духовно, сприяє зростанню у вірі. Бог дає небесне громадянство, і лише Він визнає, хто гідний бути в Його Царстві. Господь **«хоче, щоб усі люди спаслися і прийшли до пізнання істини» (1 Тим. 2:4).**

Подумаймо про людей, з якими ми спілкуємося. Чи не виникає в нас часом спокуса визначати, хто з них гідний Небес, а хто, можливо, і ні? Чи не намагаємося судити, хто ближче до Бога, а хто зовсім далекий від Нього? Пам'ятаймо, що небесне громадянство дає тільки Бог, а ми не можемо знати серця людей. Можливо, інколи важко уявити деяких людей або навіть цілі соціальні групи (люди, що ведуть аморальний спосіб життя) членами Небесної родини. На це Ісус відповідає: **«Неможливе для людей є можливе для Бога» (Луки 18:27).** На обвинувачення фарисеїв про недостойність багатьох учнів Христос говорив: **«Запевняю вас, що митники й розпусниці випереджають вас до Царства Божого» (Матв. 21:31).**

Як же так може бути? **«Чоловік-бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце» (1 Сам. 16:7).** Бог знає, хто до чого прагне, чим живе. Він бачить серце того, хто бажає й готовий бути в Його Царстві. Кожній Своїй дитині Господь доручає лише одне: ставитися до ближніх, навіть до найбільш неприємних і відразливих, так само, як учинив добрий самарянин. Ним керувала любов, що вселила в його серце бажання допомогти незнайомцеві, котрий, можливо, навіть не виявляв ознак життя. Вигляд його був украй непри-

ємний: тіло було забруднене і з ран безперестанку стікала кров. Головне – потерпілий був зовсім не знайомий самарянинові, він навіть не був його співвітчизником. Однак ніщо не зупинило доброго подорожнього у вияві любові й милосердя, у справі спасіння свого ближнього.

Ця історія – докір нам, людям, що живуть за залізними дверима й навіть не знають імен своїх сусідів. Тим, хто негативно ставиться до людей з іншим кольором шкіри, культурою, звичаями, мовою. Докір християнам, які з презирством дивляться на «маргінальні елементи суспільства, що деградували» (чомусь багато хто навіть не називає їх людьми). Подивімося ж на людей очима Бога, Котрий готовий осягнути увесь світ, Бога, Котрий кличе: **«Прийдіть до Мене, всі втомлені та обтяжені, – і Я заспокою вас!» (Матв. 11:28).**

Віталій Лебедєв

КОЛИЧЕСТВО ВОЛОС НА ГОЛОВЕ

**«У вас же и волосы на голове все сочтены»
(Мф. 10:30).**

Текст, приведенный выше, демонстрирует, насколько Господь знает нас и заботится о каждом. Сложно даже вообразить, как Бог может отслеживать нашу жизнь до такой степени.

На голове у человека в среднем насчитывается около 100 тысяч волос. В бороде у мужчины еще приблизительно 30 тысяч волос. Ежедневно человек теряет 75 волосинок, нам было бы очень сложно постоянно отслеживать, сколько у нас волос на голове.

Они имеют специальные железы, называемые фолликулами, которые функционируют 24 часа в сутки в течение 7 лет, затем приостанавливая свою работу.

В практическом смысле волосы — бесполезная часть тела, за исключением нашей внешности. Но именно по этой причине на протяжении всей истории и до сего дня люди уделяли им внимания больше, чем любой

другой части нашего тела (особенно женщины).

Самые длинные волосы на земле были 7 метров 93 сантиметра длиной, и принадлежали они мужчине. Самая длинная борода была более 5 метров, а самые длинные усы — 4 метра 30 сантиметров от одного конца до другого.

По мере взросления человека количество волос уменьшается, и прядь перестает быть густой, особенно у мужчин, у которых множество подкожных волосяных фолликул закрывается полностью. Кроме того, железы пигмента, которые дают волосам цвет, либо замедляют свою работу, либо прекращают ее совсем, делая их седыми.

Возвращаясь к теме о числе волос у нас на голове, я уверен, что Бог, Который создал наши волосы, легко может сосчитать их на моей и на вашей голове. И, более того, я уверен, что Он заинтересован в нашем благополучии, судя по тому, что Он так пристально наблюдает за нами.

Джеймс и Присцилла Такер

КОЛИ ЗАМОВКНУТЬ ГОЛОСИ ПТАХІВ

Етап... Це слово навіює гіркі спогади. Його значення знаходимо в Тлумачному словнику: «Етап – група арештантів, яких відправляють куди-небудь під конвоєм». Це визначення точно й глибоко описує долю тих, хто пішов по етапу.

У 1939 р. Іванові виповнилося 22 роки. Він дедалі частіше почав замислюватися про своє майбутнє: про те, яким воно буде, що принесе... Особливо багато думав про свою майбутню обраницю. Вона буде скромною, простою, доброю, гарною, з довгим руським волоссям, з великими карими очима, а ім'я її буде – Валентина.

Найяскравішою була думка про вінчання. Його не лякало ані те, що молитовний будинок, де вони збиралися для прославлення Бога й вивчення Біблії, був старим і непоказним, ані те, що атеїстично налаштовані громадяни висміюватимуть його або напишуть донос. Усупереч усьому він мріяв про те, як Сам Бог, Творець, благословить їх, двох закоханих, Своїм батьківським благословенням.

Одного дня, повертаючись із польових робіт, Іван забрів до невеликого гайочка, що був неподалік його будинку. Як співали птахи! Ніколи раніше він не чув таких прекрасних пісень. Їхній спів сповіщав давню, як сам світ, історію про майбутній тріумф добра, про перемогу не схиленої перед злом людини. І весь тягар думок, що сивим туманом намагався збити проникливе серце зі шляху істини, відступив перед переможною мелодією.

Велика вогняна куля сонця швидко зникла за обрієм, небесна повість птахів звучала дедалі тихіше, доки зовсім не злилася з тишею, і лише недоступна слуху атмосфера не залишала гай...

Іван прокинувся від гучного стукоту у двері. Потім було чути голоси, човгання чобіт... Перелякані очі матері, незнайомі кам'яні обличчя чужих

людей і два коротких слова, немов розривні кулі: «Вас заарештовано!» Перед очима все безладно закружляло: чорні люди в смоляних плащах, мати, що завмерла, немов паралізована, батько, що тримає в тремтячих руках кожуха, шапку та валянки. Надривне виття мотора...

Мрія про вінчання перетворилася на обвинувачення за 58-ю статтею КК СРСР пунктом 10: «Пропаганда або агітація, що містять заклик до скинення, підриву або ослаблення Радянської влади...» Іван отримав 10 років виправних робіт.

Сотні, тисячі кілометрів по етапу, далеко від дому, від близьких, від людського тепла, кудись у вічну мерзлоту холодних фраз і льодяних поглядів, де чекали зеківські нари барака, алюмінієва миска баланди, кілометри дроту, що зчепилися намертво.

Ці роки стали для Івана часом важких душевних переживань. Інколи безсонними ночами він, який так любив життя, просив собі смерті. Та щоразу, коли вночі відчинялися двері й ті, що прийшли, зачитували прізвища й виводили частину ув'язнених, він укріте дякував Богові за дивовижний дар життя. Іван знав, що людей виводять назавжди, що ніколи більше їхня нога не переступить поріг цього барака.

Там, десь удалині, під гуркіт тракторів чиїсь етапи підходили до свого трагічного завершення, там, у приголомшливому реві моторів у владу ненаситного ГУЛАГу переходила остання власність ув'язнених – знецінене життя. Та через деякий час гул стихав, і далі все відбувалося у звичному режимі.

У хвилини самотності Іванові здавалося, що він ось-ось збожеволіє, однак на зміну безвиході приходили слова старозавітного пророка Ісаї, що вселяли надію: **«Бо не буде темноти для того, хто утискуваний» (Ісаї 8:23)**. Він читав з дитинства Біблію й знав, що на зміну моторошній темряві голгофських страждань прийде світлий ранок воскресіння. А інакше й бути не може, якими б суворими не були морози, як би не лютував вітер, як би не відкривала свою звірину пащу Колима. Однак надійде час – і зацвітуть квіти, оживуть дерева, світ знову наповниться дзвінким переможним співом птахів...

Через десять довгих років настав світлий ранок і для Івана, він зустрів свою Валентину, вони повінчалися. Десять довгих років пролетіли, як десять страшних днів, увібравши в себе стільки болю й страждань, що вистачило б і на сто років. Увесь цей час, огорнений крилами Всевишнього, він ішов долиною смертної темряви й залишився живий. Адже всупереч суворості й жорстокості цього світу, у серці віруючого живе Небесний Бог: Бог, Який не залишить Своє дитя, Який у найважчу хвилину захистить і візьме весь удар на Себе. І з таким Богом навіть найслабша, найнемічніша людина зможе перемогти ненависть усіх сил пекла й стати переможцем.

Апостол запевняє:
**«Але в цьому всьому
перемагаємо – завдяки
Тому, Хто нас полюбив»
(Римл. 8:37).**

Олександр Богданенков

БИБЛЕЙСКИЕ ТЕКСТЫ, ПОМОГАЮЩИЕ ПРЕОДОЛЕВАТЬ СТРАХ

Пусть эти тексты помогут вам убедиться, что Божья любовь неизмеримо больше всего, что может случиться в вашей жизни, и ничто не может лишить вас этой любви.

● **«Ангел Господень ополчается вокруг боящихся Его и избавляет их» (Пс. 33:8).**

● **«Я взыскал Господа, и Он услышал меня, и от всех опасностей моих избавил меня» (Пс. 33:5).**

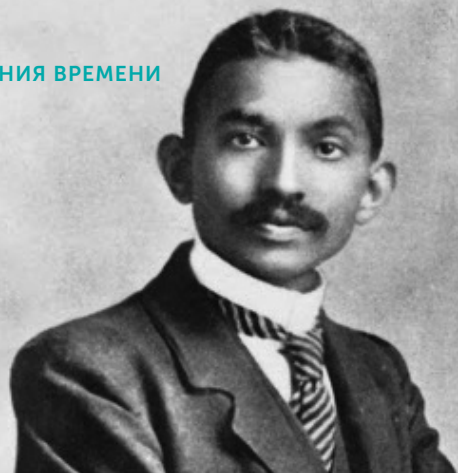
● **«Если я пойду и долиною смертной тени, не убоюсь зла, потому что Ты со мной; Твой жезл и Твой посох – они успокаивают меня» (Пс. 22:4).**

● **«Господь – крепость жизни моей: кого мне страшиться?» (Пс. 26:1).**

● **«Не убоишься ужасов в ночи, стрелы, летящей днем, язвы, ходящей во мраке, заразы, опустошающей в полдень» (Пс. 90:5, 6).**

● **«Не бойся, ибо Я с тобою; не смущайся, ибо Я Бог твой; Я укреплю тебя, и помогу тебе, и поддержу тебя десницею правды Моей» (Ис. 41:10).**

Пройдя путь, которым должен идти человек, Господь открыл нам путь к победе. Он говорит: **«Мужайтесь: Я победил мир» (Ин. 16:33).** Его победа является нашей победой. Иисус победил сатану Словом Божиим. Читайте и перечитывайте Священное Писание с молитвой, питайте им сердце и душу, заучивайте отдельные места наизусть. И тогда в ежедневных сражениях с грехом Дух Святой сможет напомнить вам прочитанное и подсказать верное решение, чтобы побеждать.

ЧЕСТНОСТЬ:

ЕДИНСТВО ТЕОРИИ И ПРАКТИКИ

Честность является одним из важнейших компонентов энергичной, полноценной и здоровой жизни. Честный человек привержен принципам, которые являются правильными. Каждое его действие характеризуется прозрачностью и надежностью. Когда слова не расходятся с поступками, в характере присутствует честность.

Еще будучи молодым южноафриканским адвокатом, Махатма Ганди посвятил себя совершению правосудия и посредством личного при-

мера учил других силе и влиянию честности. Рассказывают такую историю.

Однажды мать привела к нему своего ребенка, попросив авторитетного человека сказать мальчику, чтобы тот не ел сахар, потому что сахар вреден для растущих зубов. Ганди ответил: «Я не могу сказать ему это. Но вы можете снова привести его через месяц».

Мать рассердилась: она преодолела немалое расстояние и надеялась, что могущественный лидер поддержит ее методы воспитания. Но делать нечего, пришлось уехать ни с чем. Месяц спустя она все же вернулась, не зная, чего ожидать в этот раз.

Ганди взял маленькие руки ребенка в свои руки, опустил перед ним на колени и нежно произнес: «Не ешь сахар, дитя мое. Тебе это вредно». Затем он обнял мальчика и вернул его матери. Мать, благодарная, но недоумевающая, спросила: «А почему вы

не сказали ему это месяц назад?» На это Ганди ответил ей: «Месяц назад я сам еще ел сахар». Какой пример истинной честности!

Когда мы обращаемся к вопросам здоровья, то обнаруживаем, что мы нечестны чаще всего по отношению к самим себе. Если мы будем по-настоящему честны с самими собой, то все, что причиняет вред нашему организму, просто перестанет привлекать нас. Честность помогает нам мыслить объективно, основываясь на доказательствах, а не на собственных фантазиях и предубеждениях. По сути, честность избавляет нас от лицемерия.

Честность также требует от нас проявления терпимости к людям, даже если мы не согласны с их мнением. Это может показаться проявлением элементарной вежливости, но иногда в вопросах здоровья наши личные убеждения ощущаются настолько остро, что мы выражаем нетерпимость к мнению и убеждениям других людей. Сколько психических заболеваний можно было бы избежать, если бы мы обладали достаточной честностью, чтобы не навязывать свою волю другим и не позволять чужому мнению занижать собственную самооценку.

Нам, как христианам, следует в каждом деле быть такими, какими бы мы хотели быть в глазах других. Вся наша жизнь должна строиться на твердых христианских принципах. Если человек живет честно, ему нечего скрывать или приукрашивать. Его могут критиковать, проверять, но его непоколебимая верность будет сиять, подобно чистому золоту: **«Тогда князья и сатрапы начали искать**

предлога к обвинению Даниила по управлению царством; но никакого предлога и погрешностей не могли найти, потому что он был верен, и никакой погрешности или вины не оказывалось в нем» (Дан. 6:4).

Такой человек приносит благословения всем, с кем общается, потому что его слово достойно доверия. Он не превозносится над своими ближними, со всеми дружелюбен и благожелателен, и его друзья прислушиваются к его советам. По-настоящему честный человек никогда не воспользуется слабостью или незнанием других для достижения своих корыстных целей.

Во всех жизненных обстоятельствах необходимо быть честным. Малейшее отклонение от честности в деловых взаимоотношениях кому-то кажется не таким уж и важным, но Бог по-другому относится к этому. Человек может не обладать приятной внешностью, иметь много недостатков, но если он честен, то к нему будут относиться с уважением. Человек, который остается непоколебимо верным истине, будет пользоваться доверием всех.

«Самый большой недостаток в современном мире – это недостаток людей, которых нельзя ни купить, ни продать, людей честных и искренних, которые не боятся называть грех его именем, людей, чья совесть верна долгу настолько, насколько стрелка компаса – полюсу, которые будут стоять за справедливость, даже если упадут небеса» (Э. Уайт. Воспитание. С. 57).

СНІГОВА ЛАВИНА

**«Перш, ніж постали
гори і народилася земля,
і всесвіт, від віку й до віку
Ти Бог» (Псал. 90:2, за пере-
кладом І. Хоменка).**

Одна з найбільш жахливих і руйнівних природних катастроф – снігова лавина. Той самий сніг, завдяки якому утворюються живильні потоки, коли він тане, може також спричиняти руйнування та смерть.

Люди, котрі живуть біля крутих засніжених схилів, перебувають у небезпеці. Коли земля починає гуркотіти, їх огортає страх, вони усвідомлюють, що тонни снігу рухаються лавиною схилом зі швидкістю до 321 км/год, виринаючи з корінням величезні дерева, немов сірники. Лунають вигуки: «Лавина!» Та часу для порятунку вже немає.

Щороку трапляється близько мільйона лавин. Це стається на гірських схилах із нахилом у 30 градусів і

більше. Якщо ви не хочете опинитися на шляху лавини, уникайте таких схилів під час танення снігу. Зазвичай про небезпеку попереджає недавня лавина. Необхідно пам'ятати, що схил, нагрітий сонцем після того, як випав свіжий сніг, що вкрив кірку льоду, теж дуже небезпечний.

Найбільш руйнівна у світі лавина обрушилася 1970 року в Перу, коли загинули 1 800 осіб. 1910 року в Сполучених Штатах Америки загинули 96 осіб, коли два поїзди в штаті Вашингтон були прикидані тоннами снігу з гори. Через 2 дні інша лавина забрала життя 2 залізничних працівників, котрі намагалися розчистити шляхи.

Сьогодні вчені можуть назвати дату сходження лавини й зменшити її руйнівну силу, стріляючи з рушниць, щоб розрихлити сніг.

Величність гір – постійне нагадування про владу Бога, Котрий може спасти й звершувати справедливий суд. Ісус обіцяв очистити наше серце від гріха, щоб воно стало білим, наче сніг (див. Ісаї 1:18), і ми могли жити з Ним завжди.

СФЕРА В СФЕРЕ

Каждый крупный объект во Вселенной является сферой или частью сферы. Благодаря современным телескопам и расчетам ученых нам известно, что во Вселенной существует бесчисленное множество планет, и мы не в состоянии полностью постичь, насколько она огромна.

Земля — это очень маленькая планета по сравнению с другими. Она вращается вокруг Солнца, которое гораздо больше ее по размеру. Но все планеты Солнечной системы существуют в так называемой гелиосфере, которая заканчивается за пределами орбиты планеты Плутон. Эта гелиосфера и гелиосферы других солнц находятся в звездной плеяде нашей галактики, которая называется Млечный Путь. Помимо этого, существуют другие группы галактик,

которые вращаются в пределах сферы соседних галактик. В свою очередь, эта сфера вмещается в галактику, которая еще больше по размерам и содержит в себе целую россыпь из групп галактик. А скопления галактик располагаются в еще более крупной сфере сверх остальных галактик.

Сейчас астрономы пытаются обнаружить то, что они называют «стенами» или полосами галактик с огромными разрывами между ними. Как утверждают ученые, все это вмещается в одну самую большую сферу — Вселенную. Каковы ее размеры?

Согласно последним данным, диаметр Вселенной составляет 156 миллиардов световых лет. Свет движется со скоростью около 300 тысяч км/с, поэтому он сможет обойти пределы Вселенной только лишь за 100 миллиардов лет.

Кто управляет Вселенной? Кто их так поразительно создал? Кто удерживает их на своих местах? Для тех, кто верит в Создателя, Бога, основавшего наш мир, убедительный ответ звучит в словах Иова: «Он распростер север над пустотой, повесил землю на чем» (Иов 26:7).

ОПТИМИЗМ

Если вам не хочется ничего делать и ни к чему стремиться; если у вас опущены плечи и вы идете небыстрым шагом, сами не зная куда; если у вас монотонный голос и вы не видите в своей жизни ничего интересного, возможно, вы попали в сети депрессии, умело расставленные врагом человеческих душ по всей земле. За свою пока еще не столь продолжительную жизнь я также ощутил на себе то, что называется депрессией. Это был для меня жизненный опыт, которым я хотел бы с вами поделиться. Вот к каким выводам я пришел.

Депрессия убийственна. Во-первых, она является следствием какой-либо реальной или воображаемой проблемы. И все зависит от того, какое значение мы придаем тому или иному событию, происходящему с нами. Не спешите воспринимать события негативно. Во-вторых, когда христианин впадает в депрессию, тем самым он говорит себе и окружающим, что его проблема больше, чем Бог, в Которого он верит. В-третьих, человек, регулярно читающий Библию, обретает позитивное мышление.

Священное Писание просто пропитано словами оптимизма, образами надежды, множеством реальных историй веры и целеустремленности людей, подобных нам.

Некоторые христиане теряются в догадках относительно того, насколько их жизнь соответствует ожиданиям Бога. Если вы, будучи христианином, постоянно находитесь в подавленном состоянии, то ваш путь приведет к смерти. Если же воспитываете в себе такие качества, как вера, оптимизм, целеустремленность, то ваш путь ведет к жизни. Слово Божье говорит, что в нашей жизни будут трудности и скорби (1 Петра 1:6). Но с Божьей силой мы должны их преодолевать. Хорошее настроение, позитивное мышление представлены в Библии как правило, которому мы должны следовать (1 Фес. 5:16).

«Это несомненная обязанность – противостоять меланхолии, недовольным мыслям и чувствам. Такой же обязанностью является молитва. Если мы обручены с Небом, то можем ли мы, словно группа плакальщиц, идти по дороге в дом Отца, стеная и жалуясь? Христиане, постоянно выражающие недовольство и, по видимому, считающие приподнятое и радостное состояние духа грехом, не обладают подлинной религией» (Э. Уайт. Служение исцеления. С. 251).

Известный австрийский психотерапевт Виктор Франкл во времена Второй мировой войны пережил несколько самых ужасных концлагерей и чудом уцелел. Позже он написал книгу, которая так и называлась – «Психолог в концлагере», где подробно описал все свои переживания. После всех тех ужасов, которые

он ежедневно видел в концлагере, наконец пришло спасение. Германия капитулировала. И когда Франкл был освобожден, то обнаружил, что разучился испытывать какие-либо приятные ощущения, в том числе радость. «Нам предстояло снова учиться радоваться», – пишет он в конце своей книги.

На Земле после грехопадения переплелись воедино смерть и жизнь, радость и боль, отчаяние и надежда. С Господом у нас есть надежда и повод для радости!

Кто же такие оптимисты? Это люди, способные в любой ситуации увидеть нечто ценное. Оптимизм заключается не в том, чтобы смеяться, когда весь мир рушится, а в способности видеть происходящие события в позитивном свете. Пессимист, глядя розу, видит шипы, оптимист – красивый бутон.

Когда израильские воины увидели великана Голиафа, они сказали: «Этот великан слишком большой, чтобы его победить». Когда же Давид увидел Голиафа, то сказал: «Этот великан слишком большой, чтобы его не победить. Лоб этого необрезанного филистимлянина настолько огромен, что в него невозможно не попасть из моей пращи».

Рассказывают историю о том, как одна фирма, занимавшаяся продажей обуви, направила своего представителя в Африку с целью поиска новых покупателей. Не прошло и недели, как фирма получила от своего представителя сообщение: «Ничего не получится. Здесь все ходят босиком». Спустя некоторое время фирма направила другого торгового представителя в ту же местность. Через

неделю от него получили такое известие: «Всю обувь распродал: здесь все босые. Высылайте еще контейнер».

Оптимист видит все происходящее в выгодном для себя свете, извлекает драгоценное из ничтожного.

«...Если извлечешь драгоценное из ничтожного, то будешь как Мои уста...» (Иер. 15:19).

Книга пророка Иеремии учит нас, что в каждой ситуации, даже самой ничтожной, есть что-то драгоценное, позитивное. Что именно?

Ответ на этот вопрос предстоит дать именно вам. Извлечь драгоценное из ничтожного – дело нелегкое, но благословенное. Попробуйте в неприятной для вас ситуации, произошедшей с вами на прошлой неделе, найти что-то хорошее. Чем чаще вы будете искать что-то положительное, тем легче вам будет даваться это задание. Пройдет еще некоторое время, и вы станете человеком, с энтузиазмом закатывающим рукава там, где у других опускаются руки.

Антон Перепелица

ПОРТРЕТ СЫНА

Один богатый человек и его сын увлекались живописью. В их коллекции были лучшие картины знаменитых художников, даже Пикассо и Микеланджело. Они подолгу любовались этими великими произведениями искусства.

Но в стране началась война, и сын этого богатого человека пошел на войну. Он был очень храбрым человеком и погиб в бою, спасая другого солдата.

Когда отцу сообщили об этом, он был сильно опечален и тосковал о сыне в течение многих лет. Смерть единственного сына так потрясла его, что он потерял всякий интерес к жизни.

Однажды кто-то постучал к нему в дверь. Это был молодой человек с большой картиной в руках. Он сказал отцу:

— Вы меня не знаете, но я тот солдат, ради которого ваш сын отдал свою жизнь. Он спас многих людей и меня в том числе. Когда он спасал

меня, пуля попала ему в сердце, и он погиб на месте. Он рассказывал о вас и о том, как вы любите картины вашей коллекции.

Молодой человек протянул картину и сказал:

— Я знаю, что это не так много и я не великий художник, но я уверен: ваш сын хотел бы, чтобы вы получили эту картину.

Отец развернул ее. Это был портрет его сына, нарисованный молодым солдатом. Он с удивлением отметил, что солдат точно изобразил его сына. Он поблагодарил молодого человека и спросил, сколько стоит портрет.

— О нет, сэр! Я никогда не смогу заплатить за то, что ваш сын сделал для меня. Эта картина — подарок для вас.

Отец повесил картину среди великих произведений искусства. И каждый раз, когда кто-то посещал его дом, он с гордостью показывал портрет своего сына. Несколько месяцев спустя этот богатый человек умер, и был объявлен аукцион на все картины его коллекции.

В назначенный день на аукцион пришло много богатых и важных людей. Все они надеялись приобрести полотна известных художников. Среди ценных экспонатов был выставлен портрет сына владельца ▶

коллекции. Аукционист стукнул молотком, чтобы начать аукцион:

– Начнем аукцион с картины «Сын». Кто первым предложит свою цену? Сколько вы дадите за эту картину?

Воцарилась тишина... Затем из глубины комнаты послышался голос:

– Мы хотим увидеть знаменитые картины Ван Гога, Пикассо!

Аукционист настаивал на своем:

– Кто желает приобрести картину «Сын» за 200 долларов? За 100 долларов?

После многочисленных вопросов и уговоров аукциониста раздался голос:

– Я даю 10 долларов за эту картину.

Это предложение поступило от старого бедного садовника того человека, и он предложил все свои деньги, которые имел.

– Итак, предложена цена 10 долларов! Кто даст 20 долларов? – опять крикнул аукционист.

Никто не ответил. Тогда аукционист стукнул молотком и сказал:

– Продано – раз! Продано – два! Картина продана за 10 долларов!

После этого один человек, сидевший в последнем ряду, сказал:

– Теперь начинайте торги ценных картин!

Аукционист, отложив молоток, сказал:

– Извините, дамы и господа, но аукцион закончен.

– А остальные картины? – с удивлением спросили люди.

– Мне очень жаль, – ответил аукционист, – но по завещанию прежнего владельца только картину «Сын» следовало продать с аукциона. И ее покупатель получает в наследство все остальное имущество этого человека, в том числе его уникальные картины.

Человек, приобретший картину «Сын», получит все остальное.

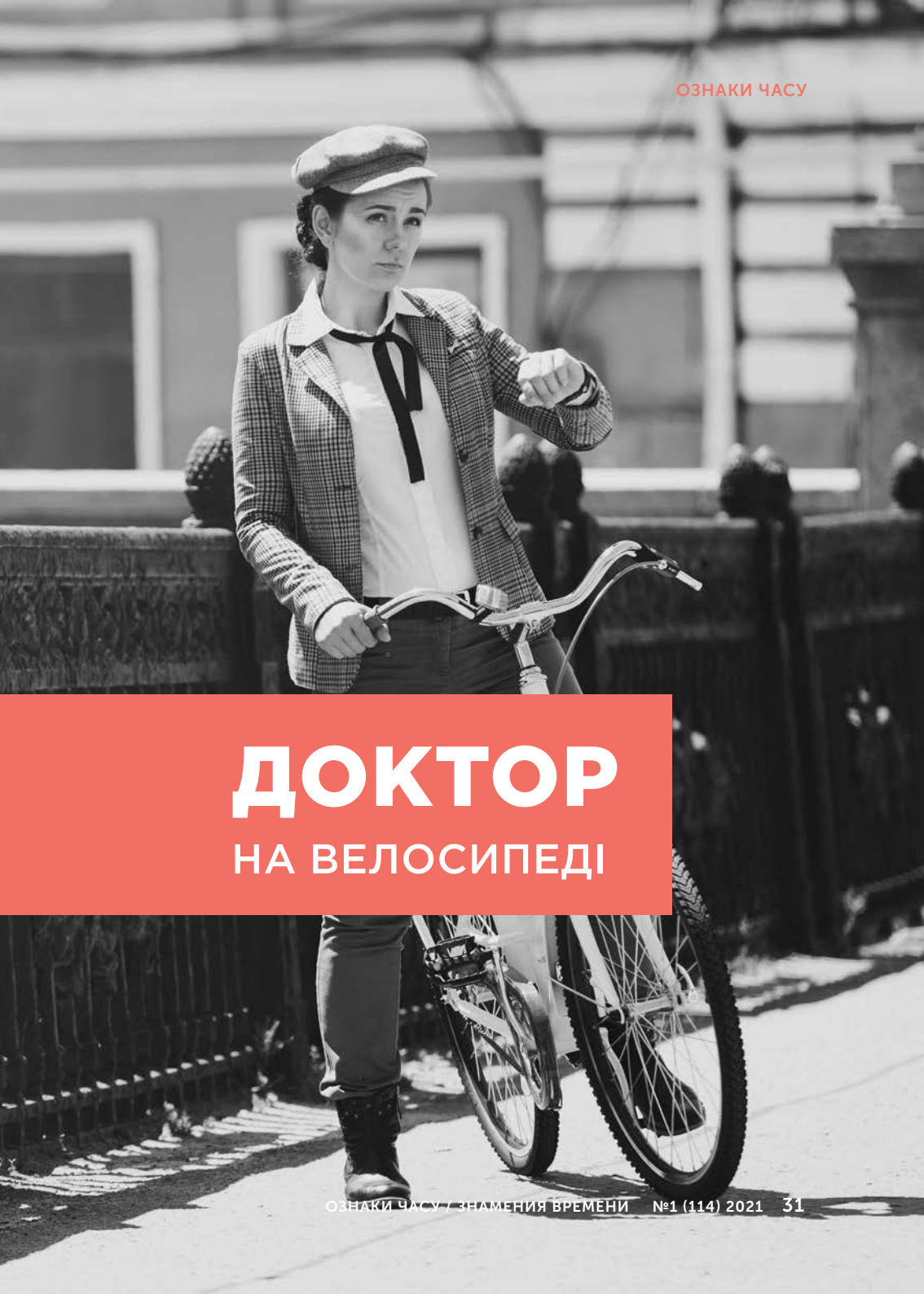
Две тысячи лет назад Бог отдал Своего Сына на крестную смерть. Как и аукционист из нашей истории, Он спрашивает: «Кто примет Сына?» Как видим, принявший Сына получает все. Написано:

«Имеющий Сына [Божия] имеет жизнь» (1 Ин. 5:12).

«Тот, Который Сына Своего не пощадил, но предал Его за всех нас, как с Ним не дарует нам и всего?» (Рим. 8:32).

Возможно, ты страдаешь, живя в этом мире. Твой путь может быть трудным. Но Бог отдал Своего Сына на смерть ради нас. Он также страдал от жестокости, безразличия, насмешек, а в конце претерпел мучительную смерть. Да, мой друг, Бог понимает боль твоего сердца. Он один может успокоить страдающее сердце. Он может послать утешение в горе, Он способен решить твои проблемы. Доверься Ему! Он верен Своим обещаниям. Положись на Него. Он любит тебя. Сатана ненавидит тебя. Кто откликнется на приглашение Бога и придет к Нему? Отдашь ли ты Ему все свои переживания и боли? Примешь ли ты Его обетование о лучшем мире?

Луис Р. Торрес

ДОКТОР НА ВЕЛОСИПЕДІ

– Томасе! Собаки гавкають! Дивися – вовк! О, моє маля! – заголосила Кетрін. Схопивши вила, Томас обігнав дружину й побіг до місця, де спала їхня маленька донька.

Того ранку батьки тепло закутали своє маля Кеті, поклали її на траву й наказали двом своїм вірним собакам стерегти дівчинку, доки вони неподалік складатимуть сіно. Величезний вовк вискочив з лісу, і собаки пустилися за ним навздогін.

– О, слава Богові! Адже вовк міг віднести й з'їсти її! – вигукнула мати.

Родина Ліндсей емігрувала із Шотландії й оселилася на ділянці землі поруч із лісом у центральній частині Вісконсина. Вони побудували грубий дерев'яний зруб для захисту від вовків, ведмедів і суворої Вісконсинської зими. Підростаючи, Кеті не тільки допомагала піклуватися про своїх молодших братиків і сестричок, але також посилено працювала на фермі.

Відколи Кеті навчилася читати, у неї виникла невпинна жага до знань. Для того, щоб дістатися маленького, зробленого з колод будинку школи, потрібно було пройти шлях завдовжки 6,5 км через ліс під моторошне завивання диких звірів. Та книги й школа стали для дівчинки сенсом життя. Однак її батько бачив мало користі в «освіті».

Прочитавши книгу про Флоренс Найтингейл, вона почала думати про те, щоб навчитися медсестринської справи. Кейт згадувала смерть своїх чотирьох молодших братів і сестер від дитячих хвороб. Якби вона тільки знала, як їм допомогти, щоб урятувати їхнє життя!

У віці 18 років у Кейт з'явилося ще одне захоплення. Ідеться про привабливого юнака, містера Портера, який приїхав викладати в школі. Незабаром Кейт почала допомагати йому займатися зі слабшими учнями. Містер Портер, здавалося, відрізнявся від інших чоловіків. Він дотримувався високих моральних цінностей і уникав уживання алкогольних напоїв. Він дуже любляв книги й виявляв глибоке прагнення до знань.

Одного разу після занять Кейт здивувала вчителя:

– Містере Портер, чи можу я прогулятися з вами? Я б хотіла у вас дещо запитати.

Коли вони вийшли на стежку, вона почала розмову:

– Що ви думаєте про жінок, які працюють медсестрами?

– Я думаю, що в усіх повинні бути рівні можливості. З вашим живим допитливим розумом ви можете бути ким завгодно, – відповів учитель.

Наступного дня наприкінці їхньої розмови містер Портер наважився поставити запитання:

– Кейт, ви вийдете за мене заміж?

Кейт прийняла пропозицію, і вони почали готуватися до весілля.

Однак їхнє весілля так і не відбулося. Почалася громадянська війна, і містер Портер пішов добровольцем у союзню армію. Незабаром він помер від пневмонії в тренувальному таборі. Кейт почувалася цілком спустошеною. Проте ці події спонукали її спрямувати свої думки до небесного. Адвентистський проповідник, що прибув до цього населеного пункту, намагався розвіяти цю похмуру картину. Розшукавши будинок школи, пастор оголосив про початок вечірніх зібрань. Серед його слухачів були родина Ліндсей та їхні сусіди Ренкінси зі своїми вісьмома рудоволосими дочками. Кейт і її родина прийняли адвентистське вчення. Надія на повернення Христа принесла Кейт упевненість і розраду в її скорботі.

Якось Кейт забігла на кухню, захоплено розмахуючи останнім номером церковної газети:

– Дивіться! Тут написано, що в місті Баттл-Крік відкрили невелику лікарню під назвою «Західний Інститут реформи здоров'я». Я повинна поїхати туди й навчитися допомагати хворим людям. Мені дуже подобається ця робота. Я зможу стати медсестрою або, можливо, навіть лікарем!

– Куди тебе знову несе? – перебила її матір. – Завжди витрачаєш свій час на книги. Ганебне заняття для жінки – займатися цією професією. Тобі вже 25. Більшість жінок твого віку повинні бути заміжні й доглядати за чоловіком і дітьми.

Однак у Кейт були свої міркування щодо цього. Вона повинна якимось чином дістатися до Баттл-Крік. Через декілька місяців рішуче налаштована Кейт Ліндсей залишила дім і вирушила до новоствореного Інституту реформи здоров'я.

Прибирання й миття підлоги – її перші доручення – аж ніяк не викликали в неї захоплення, але вона була там, де бажала.

Кейт почула про популярність водолікувальних закладів, де пацієнти отримували величезну користь гідротерапії, замість того щоб уживати отруйні таблетки. Одна з найбільш відомих лікарень, очолювана доктором Тетчером Троллом, була у Флоренс Хайті, штат Нью-Джерсі. Щойно Кейт змогла зібрати певну суму, вона поїхала на дворічне навчання в закладі доктора Тролла.

Повернувшись до Баттл-Крік восени 1869 року, дівчина почала працювати медсестрою, але водночас ніколи не забувала своєї головної мети – стати лікарем. Коли медичний коледж Мічиганського університету в Енн-Арбор відчинив свої двері для дівчат, Кейт подала документи до приймальної комісії.

Студентки університету перебували під пильним оком зацікавлених жителів маленького містечка. На них показували пальцем, їх висміювали й освистували. Власники пансіонів приймали їх дуже нерішуче. На вулицях Кейт та її подруги вислуховували дошкульні зауваження на свою адресу: «Жіночому розуму не до снаги вивчення професійних предметів»; «Їхнє здоров'я не витримає перевтоми»; «Це безглуздя».

Під час вступних іспитів 150 юнаків-студентів кинулися до аудиторії, щоб ▶

зайняти вільні місця, залишивши десятох молодих жінок стояти. Після перевірки екзаменаційних робіт з'ясувалося, що десять дівчат отримали найвищі оцінки, тоді як багато хто з чоловіків не склав іспиту.

1875 року Кейт здобула вечерній ступінь у галузі медицини в Мічиганському університеті. Вона повернулася в Баттл-Крікський Інститут здоров'я (тепер перейменований на Баттл-Крікський медико-хірургічний санаторій) освіченим лікарем, щоб працювати під керівництвом директора Інституту – доктора Д. Х. Келлога.

Доктор Ліндсей очолила відділ акушерства й педіатрії. Вона пожертувала домашнім затишком і спала в кімнаті, яка межувала з її офісом, тому за нею могли прислати в будь-який момент під час нічних викликів.

Завдяки наполегливим зусиллям доктора Ліндсей була відкрита школа медсестер. Підручниками слугували інструкції, укладені на основі її розширених нотаток. Пунктуальність вона вважала чесною й вимагала цього від кожного студента. Часто можна було бачити, як вона несе великий будильник в одній руці й журнал відвідувань – у другій.

Коли в Баттл-Крік почалася велосипедна лихоманка, доктор Кейт заявила, що це дуже корисне заняття для відпочинку. Щоб подати приклад, вона купила велосипед і їздила на ньому в селищі.

Однак її «скакун» не завжди був слухняним. Одного разу, коли пацієнти й відвідувачі сиділи на галявині, доктор Кейт розповідала їм про цей чудовий вид вправ, після чого відбулася демонстрація. Проте

один непередбачений маневр змусив її зненацька різко повернути до фонтана, де вона викупалася разом зі своїм велосипедом.

1895 року доктор Ліндсей відгукнулася на заклик допомогти укомплектувати медичний персонал у санаторії Клармонт у Південній Африці. Її знання й навички незабаром були визнані найкращими лікарями Кейптауна, які часто зверталися до неї за порадою.

Коли через чотири роки доктор Кейт повернулася до Сполучених Штатів, вона звершувала служіння в Колорадському санаторії в Болдері як член адміністративної ради. Доктор Ліндсей спочила в Господі в березні 1923 року, у самому серці Скелястих гір, які так любила.

ЯК ЗАВЖДИ МАТИ ГАРНИЙ НАСТРІЙ

Бгато людей мають хибне уявлення про характер і життя Христа. Вони уявляють Його позбавленим сердечного тепла та радості, суворим і похмурим. У таких самих похмурих тонах вони малюють собі релігійне життя християн.

Часто згадують про те, що Ісус плакав, але невідомо, чи Він коли-небудь усміхався. Спаситель справді був «Страдник, знайомий з хворобами». Його серце було відкрите для страждання й горя кожної людини. Проте хоч життя Христа було сповнене самозречення, страждання й скорботи, Його дух ніколи не був пригнічений. На обличчі Ісуса не було відбитку незадоволення чи прикrostі, навпаки, воно завжди випромінювало мир і спокій. Серце Христа – джерело життя; і куди б Він не приходив, завжди приносив із Собою радість і мир, спокій та щастя.

Спаситель завжди був серйозним і цілеспрямованим, але ніколи – похмурим. Життя тих, котрі хочуть бути подібними до Нього, теж повинно стати серйозним та цілеспрямованим, і тоді вони усвідомлюватимуть глибоке значення особистої відповідальності. Легковажність зникне, не буде галасливих веселощів і грубих жартів. Релігія Ісуса Христа приносить

мир, подібний до повноводної ріки. Вона не зменшує в нас світла радості, не пригнічує веселого настрою й не затьмарює сонячної усмішки на обличчі. Христос прийшов у світ не для того, щоб Йому послужили, а щоб Самому служити. І якщо в нашому серці живе справжня любов, то ми будемо йти Його слідами.

Якщо ми думатимемо про погані чи несправедливі вчинки інших людей, то не зможемо їх любити так, як Христос полюбив нас. Проте коли наші думки зосереджуватимуться на чудовій любові та милосерді Христа, тоді ми зможемо виявляти такі самі почуття до інших. Ми повинні любити та поважати інших, незалежно від помилок, котрі ми не можемо не помічати. Необхідно виховувати в собі смиренність і скромність, терпеливе й поблажливе ставлення до помилок ближніх. Це знищить у нас егоїзм і зробить нас великодушними. Кожен день несе свої труднощі й турботи. Коли ми зустрічаємося з ближніми, то як часто нарікаємо на життя! Скільки непотрібних тривог носимо в серці, скільки страху та занепокоєння вривається в наше життя! Як часто тягар турбот настільки пригнічує нас, що ми зовсім втрачаємо з поля зору милосердного та люблячого Спасителя, Який завжди готовий виконати наші прохання й допомогти в будь-якій біді.

СИЛА МЫСЛЕЙ

Из множества мыслей складывается незаписанная история целого дня. И все они связаны с формированием нашего характера. За мыслями нужно строго следить, потому что даже одна нечистая мысль оставляет глубокий след в нашей душе. Одна порочная мысль откладывает частицу порока в нашем сознании. Если же все мысли чисты и святы, то и мы, лелея их, становимся лучше. И как одна капля дождя, орошая землю, приготавливает путь для другой капли, так и одна добрая мысль готовит путь для другой доброй мысли.

Никто, кроме вас самих, не может контролировать ваши мысли. В борьбе за достижение высочайшего стандарта успех или поражение во многом будет зависеть от того, каким образом человек дисциплинирует

свои мысли. Если правильны мысли, правильными будут и слова, а поступки будут такими, что принесут радость, утешение и покой душам.

Мысли следует воспитывать. Мы должны обдумывать жизненные намерения и всегда ставить перед собой достойные цели. Каждый день следует работать над своими мыслями и направлять их в верном направлении, как стрелка компаса направлена к полюсу. Каждый должен ставить перед собой цели, а затем направлять все усилия на выполнение этой цели. Мысли должны находиться под контролем. Нужно проявлять целеустремленность в осуществлении того, к чему вы стремитесь.

Воспитание сердца, контролирование мыслей в сотрудничестве со Святым Духом приведет к контро-

лю над словами. В этом истинная мудрость, она гарантирует спокойствие ума, удовлетворение и мир.

Молодым людям следует заблаговременно вырабатывать правильные привычки мышления. Мы должны приучить разум мыслить здраво.

Псалмопевец восклицает: **«Да будут слова уст моих и помышление сердца моего благоугодны пред Тобою, Господи, твердыня моя и Избавитель мой!»** (Псал. 18:15).

Плотский, эгоистичный ум, предоставленный своим злым желаниям, не будет руководствоваться возвышенными побуждениями, стремиться прославить Бога или оказывать благотворное воздействие на людей. Мысли всегда будут только злыми.

Нам нужно постоянно осознавать облагораживающую силу чистых мыслей и вредоносное влияние — злых. Будем же помышлять о святом. Пусть наши мысли будут верными и чистыми, ибо только правильное мышление может обезопасить нашу душу. Нам нужно использовать все средства, которые Бог сделал доступными для нас, чтобы управлять нашими мыслями и воспитывать их. Нам следует привести наш разум в гармонию с Его разумом.

Если мысли порочны, то и чувства будут греховными, а мысли и чувства в их взаимосвязи как раз и составляют характер и нравы человека. Если вы решите, что вам как христианам не нужно обуздывать свои мысли и чувства, вы попадете под влияние злых ангелов, и они с удовольствием будут находиться рядом с вами и управлять вашим сознанием. Если вы поддадитесь своим впечатлениям и позволите

помыслам течь в русле подозрительности, сомнений и ропота, то окажетесь в числе самых несчастных смертных, и ваша жизнь закончится крахом.

Мечтания, грезы, возведение воздушных замков — плохие и чрезвычайно опасные привычки. Когда они завладевают сознанием, от них почти невозможно избавиться и заставить себя размышлять на чистые, святые и возвышенные темы. Вам придется добросовестно охранять свои глаза, уши и вообще все органы чувств, если вы хотите управлять своими мыслями и не допускать, чтобы суетные и развратные помыслы оскверняли вашу душу.

Родители могут избрать, если они того захотят: наполнится ли разум их детей чистыми, святыми мыслями и чувствами или нет, но вкусы детей должны быть воспитаны с величайшей тщательностью. Следует рано начать читать Священное Писание детям, чтобы сформировать у них правильные привычки и вкусы.

Человек восстал против Бога и с тех пор всегда старался добиться успеха в обретении счастья своими усилиями. Но если он наполняет свой разум чем угодно, но только не Богом, его ожидает разочарование. Вы должны стремиться достигнуть совершенно иной, более высокой степени мышления, совершенно иного, более высокого уровня приобретения знаний и ставить более высокие цели, чем в прошлом.

СТРАХ ПОХОЖ НА СМИРИТЕЛЬНУЮ РУБАШКУ

В госпитале лежал пациент, попавший туда после автомобильной катастрофы, в которой получил серьезные увечья. Долгое время его мучила изнурительная боль. Но, несмотря на это, он решил не падать духом.

Проведывавший его товарищ спросил, как долго он будет вынужден оставаться в постели.

– Еще один день, – был радостный ответ.

Только один день!

Как часто жизненные ситуации или объективные условия подталкивают людей к отчаянным поступкам. И не только повседневные проблемы лишают их отваги. Часто причиной этого являются неприятные воспоминания из прошлого или страх перед будущим.

Наверное, вы слышали рассказ о будильнике, который вдруг остановился. Когда его спросили, почему он это сделал, будильник ответил, что не мог больше мириться с мыслью о тиканье в течение следующих 365 дней – 31 536 000 ударов, или секунд, в год, – и потому остановился. Но когда будильник поразмыслил, что ему придется тикать только раз в секунду, он набрался смелости и снова начал работать.

«Каждый день недели имеет свои проблемы. Каждому под силу справиться с трудностями сегодняшнего дня. Каждый может нести бремя одного дня. Все способны противостоять соблазнам одного дня. И только когда к сегодняшнему дню добавляем бремена этих двух извечных проблем – вчера и завтра, – тогда мы не выдерживаем и падаем. Никто не в состоянии нести все эти «тройные» тяжести.

О двух днях недели нет необходимости беспокоиться. Они настолько отдалены, чтобы не было причины тревожиться или бояться их. Одним из этих дней является день вчерашний. Вчерашние трудности

и волнения со своими болями и тревогами, разочарованиями и недопониманиями прошли и никогда уже не вернутся. Второй день, о котором не стоит переживать, – завтрашний день. Завтра с его предполагаемыми затруднениями, тяготами, опасностями, обещаниями, ошибками, радостями и грустью так же далеко от нас, как ми день вчерашний».

Переживания не в состоянии решить проблемы, которые возникнут завтра, а могут только ослабить нас до такой степени, что мы не в состоянии будем противостоять им. Кто-то сказал, что страх напоминает смительную рубашку: ты что-то пытаешься сделать, но безуспешно.

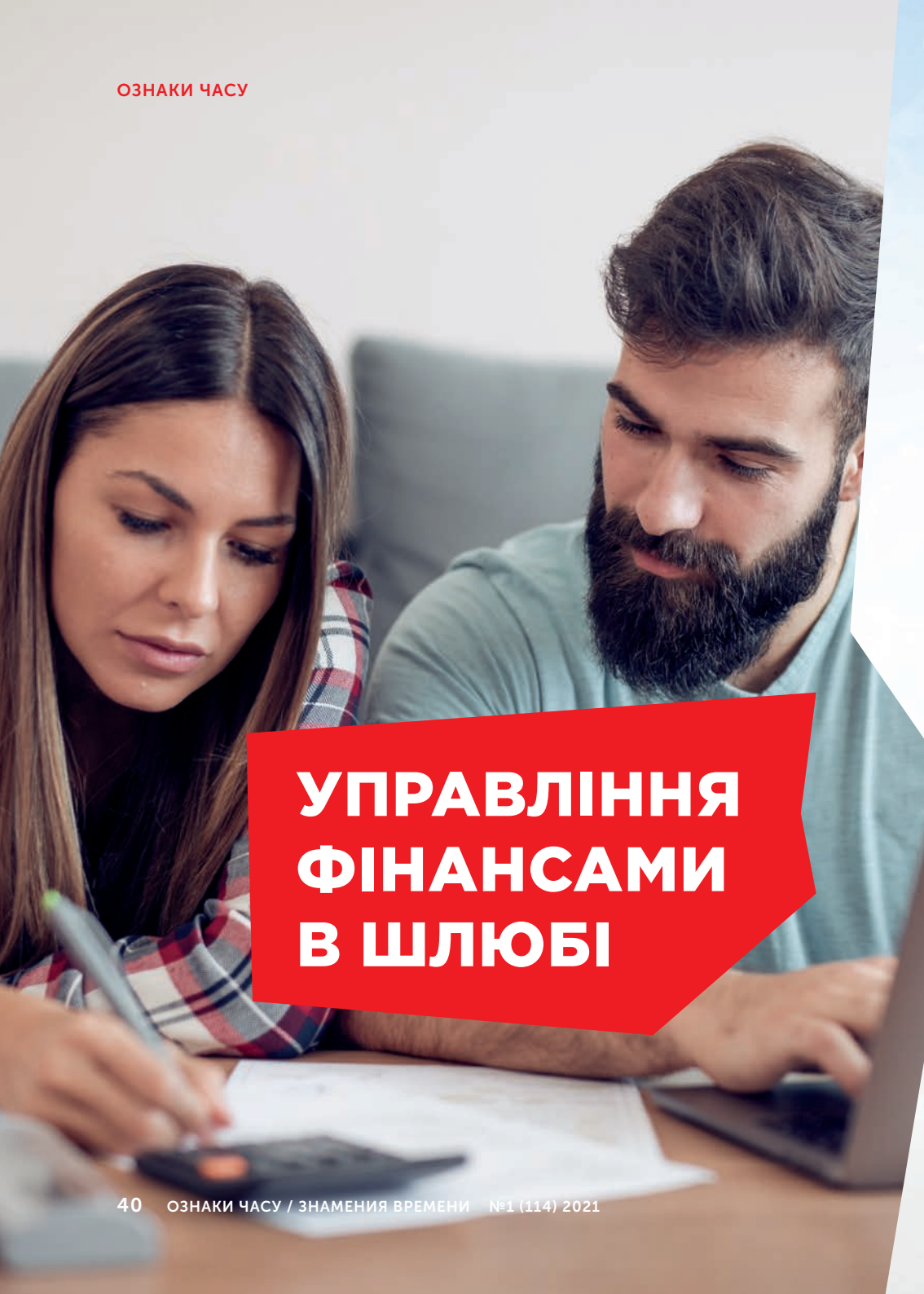
Из всех воспоминаний, которые мучают нас, худшими являются те, что связаны с принятием важных решений. «Эх, если бы я выбирал другую специальность... Если бы купил эту часть земли... Если бы женился на другой...» Когда мы позволяем себе говорить: «Что было бы, если...» – это часто отравляет нашу жизнь, мы задерживаем свое развитие и ограничиваем способность радоваться тому, что имеем и кем являемся.

Апостол Павел говорит:

«Нас огорчают, а мы всегда радуемся; мы нищи, но многих обогащаем; мы ничего не имеем, но всем обладаем» (2 Кор. 6:10).

Альф Лонэ

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ В ШЛЮБІ

Як і багато інших пар, ми з чоловіком були закохані, однак наше фінансове становище було складним. Перші фінансові труднощі очікували нас уже біля весільного вівтаря. Річард повинен був ще два роки навчатися в університеті, а ми вже витратили всі наші заощадження на організацію весільної церемонії, медовий місяць та облаштування скромної оселі. Я знайшла роботу. Хоч у житті нашої нещодавно створеної сім'ї це був непростий період у фінансовому плані, проте грошей нам вистачало. Ми з чоловіком навчилися жити ощадливо. Ми шукали в газетах оголошення про розпродаж і купували речі, які вже були в ужитку.

Після закінчення навчання Річард отримав посаду вчителя в одному з коледжів. Тим часом я продовжувала періодично працювати. Нам стало простіше жити. Ми почали отримувати багато вигідних пропозицій від кредитних компаній і згодом погодились приєднатися до числа їхніх клієнтів.

Здавалося, розпочалися зміни на краще. Ми купили невеликий дім на колесах та обставили його необхідними меблями. Нам здавалося, що прийшло довгоочікуване відчуття фінансової незалежності. Через деякий час ми взагалі перестали непокоїтися щодо цього. Якщо нам подобалася якась річ, ми без вагань купували її. Нас не зупиняла нестача готівкових грошей, адже в нас була можливість придбати будь-який товар у кредит.

Декілька років ми насолоджувалися життям, доки Річард не втратив роботу. Несподівано для себе ми

зрозуміли, що на той момент ми вже потонули в боргах. Той день поклав початок нашій 20-річній боротьбі за грамотне планування сімейного бюджету.

Фінансові проблеми – одні з найбільш небезпечних труднощів, з якими стикається сім'я. Вони готують сприятливий ґрунт для виникнення конфліктів. Відчуваючи постійний тиск обставин, чоловік і дружина починають сваритися, звинувачувати одне одного в тому, що трапилося.

Хоч вирішення фінансових питань було важким і тривалим процесом для нас, але, на щастя, наша сім'я не розпалася. Нижче ви зможете прочитати декілька порад щодо збереження сімейних стосунків у період, коли ви потрапили в скрутне матеріальне становище.

ПОЧИНАЙТЕ З МОЛИТВИ

У Якова 5:13 сказано: **«Як хтось між вами страждає, хай помолиться!»** Ми з чоловіком тривалий час були занепокоєні своїм складним фінансовим становищем. Якби ми присвятили цей час молитві, то могли б отримати значно більше користі.

Перше, що ми зробили, – це склали список усіх наших боргів і в молитві відкрили його Господеві. Ми робили це щодня. Крім того, також молилися про те, щоб Господь звільнив нас від гнітючого відчуття страху за наше майбутнє. Ми просили в Бога мудрості для того, щоб домовитися з нашими кредиторами про відстрочення виплат. Ми щиро бажали, щоб Господь дарував нам можливість сплатити термінові борги. Також ми

просили Його вибачити нашу непередбачливість та допомогти зробити правильні висновки з нашої ситуації.

Щоразу, коли нам вдавалося виплатити борг, ми викреслювали його з нашого боргового й водночас молитовного списку та дякували Богові за Його милість.

ОБГОВОРЮЙТЕ ПРОБЛЕМУ ВІДКРИТО

У Біблії в Якова 5:16 читаємо:
«Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоб зцілитися. Бо має велику силу ревна молитва праведника».

Коли ми з Річардом перестали контролювати наші витрати, то тривалий час не обговорювали між собою цієї проблеми. Ми уникали цієї теми – не проблеми з нашою заборгованістю, а причини, з якої вона виникла. Нарешті, не витримавши напруги, я сказала: «Знаєш, мені страшно». «Мені теж», – відповів мій чоловік. Я здивувалася, коли побачила, що після цієї фрази йому стало легше.

Ми разом створили цю проблему й на той момент уже були морально готові до того, щоб вирішувати її також разом. Можливість обговорити нашу складну ситуацію допомогла нам об'єктивно поглянути на причини, які призвели до того, що в нас назбиралася низка неспланих рахунків.

ВИЗНАЧТЕ ПРОБЛЕМНІ ЗОНИ

Коли фінансові проблеми завдають вам поразки, взаємні звинувачення руйнують ваші стосунки: «Якби ти не

купувала те і те, то...» або «Якби ти заробляв більше...» Ми з Річардом дійшли висновку, що помилки, яких ми припустилися при розподілі грошей у сімейному бюджеті, сталися через нашу неуважність, незаплановані витрати, неправильні рішення нас обох. Тому не слід звинувачувати іншого. Придбайте зошит або спеціальну книгу для запису сімейних витрат.

Я раджу розділити аркуш на три колонки: Витрати, Дохід, Усього.

Записуючи витрати своєї сім'ї в зошит, ви бачитимете, на що витрачаєте кошти, які ви заробили.

Не зайвим буде також поставити собі такі запитання: на що ви переважно витрачаєте кошти? Чи часто купуєте щось, щоб звільнитися від депресії, злості чи нудьги?

ПЛАНУЙТЕ

Спеціалісти рекомендують обговорити питання планування бюджету в невимушеній атмосфері. Наприклад, ми з Річардом вирішили обговорити це питання під час поїздки на природу. Ми сиділи під деревом та розмовляли про те, на що зможемо витратити наш дохід після того, як навчимося розумно планувати витрати.

Тепер ми, як правило, кожні три місяці організовуємо «планувальний день». Водночас ми з Річардом аналізуємо, чи вдалося нам ефективно розподілити фінанси за цей період, а також обговорюємо плани на найближче майбутнє. Дуже важливо бути чесними одне з одним. Іноді, звичайно, виникають суперечливі питання, але кожній сім'ї потрібно розробити власну єдину фінансову стратегію.

РОЗПОДІЛЯЙТЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Найзручніше, коли чоловік контролює витрати дружини й навпаки. Нехай це нікого не бентежить, адже це не тотальний контроль, а раціональний підхід.

Чоловік і дружина повинні нести однакову відповідальність за розподіл сімейних фінансів. Такий підхід дозволить обом бути в курсі ваших фінансових можливостей. Коли ви побачите, що один з вас краще планує витрати в певній сфері, можна закріпити цей обов'язок за ним. Наприклад, дружина краще планує витрати стосовно продуктів харчування, а чоловік – комунальні витрати. Можливо, один з вас схильний до ощадливості, у такому разі він стримуватиме запал менш організованого в цьому плані партнера.

ЗВЕРНІТЬСЯ ЗА ДОПОМОГОЮ

Якщо ваші фінансові труднощі набули занадто серйозного характеру й ви не в змозі вирішити їх самостійно, вам необхідно звернутися за допомогою. Залежно від складності ситуації, вам може знадобитися консультація досвідченого фінансиста або когось із кваліфікованих знайомих. Не слід соромитися просити про допомогу.

РУХАЙТЕСЯ ВПЕРЕД

Сьогодні мені часто доводиться відповідати на запитання нашої доньки: «Мамо, чому я повинна

відкладати кошти? Адже ти можеш зараз заплатити за це, а я буду поступово віддавати тобі борг». Потім я вислуховую її обурення: «Але ж це несправедливо, я хочу придбати це вже сьогодні!» Ми з чоловіком не піддаємося на її емоційні претензії!

Ми з Річардом почали пояснювати дитині те, що колись дізналися про фінансове планування. Навчати цього потрібно якомога раніше, однак краще зробити це пізніше, ніж зовсім не зробити.

Деякі сімейні пари вважають за краще не торкатися теми спільного фінансового планування. Однак їхні труднощі та конфлікти не зникають від того, що вони про це не говорять.

За час нашого сімейного життя (22 роки) ми з Річардом мали фінансові злети та падіння. Хоч ми вчилися на власних помилках, це не заважало нам набивати нові «гулі». Під час додання тимчасових труднощів ми навчилися основного – спілкуватися.

Фінанси – це сфера, яка кидає нам багато викликів. Вона здатна вплинути на життєвий побут сім'ї. Ми з чоловіком зазнали багато фінансових штормів, але все ж таки човен нашого шлюбу зберігся. Ми, як і раніше, продовжуємо молитися, радіти та навчатися.

Кетрін Лей

**ЛЮБОВЬ БЕЗ
ВСЯКИХ «ЕСЛИ»**

Если мы действительно совершаем нечто подобное, то у нас неправильное представление о Божьей любви. Любовь Христа к людям столь глубокая, искренняя и необходимая, что Он может постоянно принимать нас такими, какими мы есть – со всеми грехами и слабостями, стремясь преобразить и сделать нас такими, как Он.

Спаситель не ограничивал действие Своей любви. Она была такой же доступной пьянице, вору и блуднице, как и любому другому человеку. Божья любовь не осуждает, но заключает в объятия. Она не отвергает, не порицает, но возвышает и исцеляет.

Прожив короткую жизнь, наполненную делами милосердия и сострадания, Спаситель пожертвовал этой жизнью, продемонстрировав непревзойденный образец безусловной любви, которую Вселенная не видела и больше не увидит.

Если и есть в мире абсолютно безусловная любовь, так это любовь Божья. Без Бога человеческая любовь, какой бы чистой и глубокой она ни была, всегда имеет ограничение «если» – своего рода ценник с указанием стоимости. Такая любовь может удовлетворить лишь поверхностные нужды других. Она не может исцелять, поднимать павших, спасать. Только Божья любовь способна принимать, несмотря ни на что.

«Но Бог Свою любовь к нам доказывает тем, что Христос умер за нас, когда мы были еще грешниками» (Рим. 5:8).

Дуглас Купер

К сожалению, обычный человек от самого рождения способен любить только на условиях.

По этой причине с возрастом мы все более склонны считать, что любовь надо заслужить хорошим поведением, снисходительностью к чужим промахам, щедростью, добротой или просто приятными манерами. Однако это порождает лишь круговую поруку и жизнь по принципу: «ты – мне, я – тебе».

Поскольку в глубине нашего сознания формируется установка «делать приятное» родителям, друзьям и другим людям, чтобы добиться их расположения, мы ожидаем, что и окружающие люди будут «ублажать» нас, если пожелают нам понравиться.

Эта глубоко укоренившаяся привычка делает невозможным с человеческой точки зрения любить того, кто не согласен с нами, кто не разделяет наших убеждений или поступает не так, как нам бы того хотелось.

Поскольку все люди желают любить и быть любимыми, они прикладывают титанические усилия для того, чтобы оказать давление на других, переделать, изменить их, а уже потом – полюбить. Вот почему многие усиленно пытаются повлиять на ближнего, диктовать ему свои условия, изменять его поведение и жизнь.

ЛІКАРСЬКІ РОСЛИНИ, ЩО МАЮТЬ ПРОТИРАКОВІ ВЛАСТИВОСТІ

Уїнстон Дж. Крейг

НАСІННЯ ЛЬОНУ

Насіння льону – багате джерело лігнанів. Рослинні лігнани (фіто-естрогени) перетворюються на лігнани ссавців шляхом бактеріального бродіння в товстій кишці. Лігнани ссавців – це антиканцерогени.

Метаболіти лігнану мають структурну схожість з естрогеном, можуть сполучатися з рецепторами естрогену й запобігають розвитку раку молочної залози, стимульованого естрогеном.

ЧАСНИК

Часник – відомий своїми протипухлинними властивостями, що зумовлені вмістом органічних сульфідів. Вони стимулюють імунну систему, поліпшуючи діяльність лімфоцитів та макрофагів, що руйнують ракові клітини, а також порушують метаболізм пухлинних клітин. Однак часник ефективний для затримання розвитку раку. Різні дослідження виявили, що часник здатний затримати розвиток раку сечового міхура, шкіри, шлунка й товстої кишки.

Серед населення Китаю ризик захворювання на рак шлунка на 40 % нижчий, ніж серед жителів інших країн, що споживають менше часнику. Дослідження 42 тис. жінок віком 55-69 років, що мешкають у штаті Айова, виявило, що відсоток споживання часнику був обернено пропорційний відсотку ризику захворювання на рак. Ризик виникнення раку дистальних відділів товстої кишки був на 50 % менший у тих, хто споживав більшу кількість часнику, порівняно з тими, хто споживав його менше.

ЖЕНЬШЕНЬ

Нещодавні дослідження, що проводили в Кореї, виявили, що споживання женьшеню знижує ризик захворювання на рак.

Більш ефективними є екстракт і порошок, сік або чай із женьшеню.

НАСТУРЦІЯ

Настурція – це рослина, батьківщиною котрої є Південна Америка. Учені нещодавно отримали з настурції речовину бензил ізотіоціанат. Ця сполука міститься в овочах сімейства хрестоцвітих, таких як броколі, та має сильну протиракову властивість, є смертоносною для багатьох типів ракових клітин.

КУРКУМА

Надає їжі насичений жовтий колір. Куркума та її активний фенольний компонент (куркумін) запобігає розвитку раку та справляє антимуtagenну дію. Куркума здатна пригнічувати розвиток раку шлунка, молочної залози, легенів та шкіри. Попередні результати виявили, що куркумін також є ефективним протизапальним засобом.

ЦИБУЛЯ

У центральній Джорджії, де вирощують солодку цибулю, показник смертності від раку шлунка вдвічі менший за середній американський. Цибуля також корисна при лікуванні астми та бронхіту, тому що здатна зменшити бронхіальні спазми.

A woman with dark hair tied back, wearing a grey hoodie, is shown in profile from the waist up. She has her eyes closed and her right hand raised in a gesture of prayer or contemplation, with fingers spread. She is standing on a balcony or walkway with a metal railing. The background is a bright, warm sunset or sunrise over a body of water, with the sun low on the horizon creating a strong glow and lens flare. The overall mood is peaceful and spiritual.

«Він [Бог] обітре кож-
ну сльозу з їхніх очей,
і більше не буде смерті,
ні страждань, ні голосін-
ня, ні болю...»

(Об'явл. 21:4).